

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Quæ sint quæ peccatorum impetrent remissionem, Sermo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

adeo fieri grauem, vt presentium & praeteritorum poenis aequaliter mereatur puniri.

Sic & Pater meus caelestis faciet vobis, si non remiseritis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris. Marc. ii. Matth. 6.

Hic causam totius parabola, quare illam dixerit, enunciat. Eam namque ob rem vt misericordes simus in proximum, vt debita, iniurias, offensiones quae aequanimiter dimittamus, nullam vindictam appetentes, nec cogitantes, quomodo retaliemus. Satis enim ex multis locis didicimus Christo docente nullam nobis sperandam esse veniam delictorum, nisi & proximis nostris delicta remittamus. Et quod praecipuum est, vt non ore tantum remittamus aut lingua, sed opere & veritate. Propterea enim dicit grauissima quaeque a tortoribus nos passuros, si non ex cordibus nostris dimiserimus nostris fratribus in nos peccantibus. Estote igitur filij memores verbi quod Saluator vester Christus vobis dixit: Cum statis ad orandum, dimittite, si quid habetis aduersus aliquem. Quod si non dimiseritis, nec Pater vester qui in caelis est, dimittet vobis peccata vestra. Eam ob rem in oratione quam nos docuit (vt videremus quam puram quamque integram ad nos mutuatam voluit obseruari charitatem) vbi posuit: *Dimitte nobis debita nostra*, mox conditionem adiunxit: *Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris*. Ac si orantes diceremus: Tantum nobis dimitte, & eo modo ignosce peccatis nostris, quomodo nos debitoribus nostris dimittimus aut ignoscimus. Vnde sequitur: Si non dimittimus, iam non veniam, sed ultionem contra nos flagitamus. Sed obijcit quis: Si semper est ignoscendum, crescent mala & exiit impunita nequitia. Dicendum, culpam esse dimittendam, seruandam ad omnes charitatem, & animi tranquillitatem: nihilominus disciplinam & iustitiam exercendam, non animo vindictae, sed zelo iustitiae, propter commune bonum, ac ne caeteri delinquendo similia perpetrare non timeant, & ne rigor perat disciplinae atque iustitiae, & mali fiant procaciores, boni vero a malis opprimantur. In huiusmodi enim similibusque alijs casibus expedit correctionem seruari atque disciplinam, quia seueritas disciplinae si condatur lenitate misericordiae, duplicem habet a Deo remunerationem. Nec sanare infirmum, corrigere peccatorem, putandum villo est modo (si tamen intentio casta & modus seruetur) spectare ad ultionem, sed ad misericordiam. Quam nobis omnibus largiatur Iesus Christus Dei filius in secula benedictus, Amen.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Quae sint quae peccatorum impetrent remissionem.

Simile est regnum caelorum homini regi qui voluit rationem ponere cum seruis suis. Match. XVIII. Quam benignus, quam ad misericordiam erga nos sit pronus, quam denique ad proximos nostros Dominus nos velit obseruare charitatem, cum alijs multis locis, tamen hic vbertim nobis significat: Match. 6. quandoquidem docet nobis non aliter esse orandum, quam dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Docet quidem nos quia libenter vult ignoscere, veniam dare pro delictis, ponitque in oratione legem, quam seruantes, sciamus nos exaudiri: os esse pro peccatis nostris,

V V V V frs,

T. VI
21

stris, orantibusq; veniam datam. Est autem lex & in oratione hæc conditio, vt oremus, dimittantur nobis peccata nostra, quomodo nos proximis nostris dimittimus. Si multum, multum, si parum, parum, si nihil, nihil. Noluit enim nos misericordiam sperare, quamdiu duri perseueramus & inclementes erga proximos. Ideo in huius Euangelij parabola ostendit etiam dimissa peccata per ingratitude reuocari, si non dimiserimus fratribus nostris iniurias, offensiones ac debita ex cordibus nostris. Sunt itaque multa, quæ nos in hoc Euangelio instruunt. E quibus quod pene vltimo loco recensendum erat, nunc primo dixi, in capite illud vobis constituens, quia quasi summa est totius Euangelij in hoc sita, vt discamus, quam misericors sit erga nos Dominus noster Iesus Christus: nempe pronior ad miserendum, largiorq; ad tribuendum, quam nos confidentes sumus ad petendum. Hæc itaque prima sit nostra instructio, erigens nos ad spem & fiduciam diuinæ pietatis. Secunda instructio sit, quam iam quoque tetigi, vt proximis nostris libenter ignoscamus, certi quoniam si dimittimus, dimittetur nobis: si compatimur & miseremur, miserebitur nostri: si denique proximis nostris dederimus, dabitur nobis. Hæc duo, vt dixi, præcipua sunt, cur hæc parabola nobis narratur. Tertia instructio, vt prudenter ambulemus, scientes nos de omnibus donis Dei acceptis, de bonis commissis, de tempore singulisq; concessis alijs Deo reddituros rationem. Vnde liquet, ab illis qui plus aliquid præ cæteris accepisse cognoscuntur, maiorem quoque rationem exigendam, vt cui quinque sunt talenta commissa, de quinque reddat rationem. Cui duo, de duobus Domino respondebit. Cui verò vnum, etiam quomodo illud in Dei expenderit honorem, ab eo expostulabitur. Quarta est instructio quæ hinc colligitur duo esse fora iudicij, vnum esse iustitiæ, alterum misericordiae. In vtrouis potes, quodcumque elegeris, rationem reddere. Vide igitur, vt non negligas forum seu iudicium misericordiae, ad quod, quâdiu anima tua hic moratur in corpore tuo, diuertere potes. Nam vbi tempus hoc præsens tibi ad hoc concessum neglexeris, non licebit tibi redire aut appellare ad forum misericordiae, sed velis nolis senties æquitatis iudicium super te, inconcussa q; stabit sententia pronunciata, in foro iustitiæ. Itaque quamdiu viuimus, omnium causas Deus remittit ad forum misericordiae: quam tantam sentiemus, quantum humiles supplicesq; illum rogauerimus, quantumq; proximis nostris misereri fuerimus. *Preparabitur enim*, vt Esaias ait, *in misericordia soluum eius: & hoc (vt dixi) quamdiu vixerimus. Rationis autem exactio in hac præsentia vita, seu in foro misericordiae, est diuina admonitio ad penitentiam. Quâdo homo ergo annos suos rememoratur in dolore cordis, & in amaritudine penitentiae meditatur peccata sua, tunc rationem reddit vitæ suæ Deo. Videns autem se deficere in ratione reddenda, vt ne vnum quidem pro mille queat respondere, per confessionem siue vocalem, siue mentalem se Deo humiliat, veniam petit, ac indulgentiam atque prioris vitæ instituit emendationem, mox quoque à benignissimo Domino omnium peccatorum assequitur remissionem. *Qui cunque enim hora ingemuerit peccator, inquit asserens, dicit Dominus, non recordari or amplius.* Et huius commonefacit nos Apostolus, dicens: *Accedamus cum fiducia thronum gratia eius.* Hanc autem misericordiam*

Euangelij huius instructiones quæ sunt.

Lucæ. 4.

Gregor.

Matth. 25. Fora diuini iudicij duo quæ sunt.

Misericordiae forum non esse negligendum.

Esaiæ 16.

zech. 12.

Hebr. 4.

cordiam cum fiducia tunc petimus impetramusq; de eius bonitate securi, dum conditionem hanc obseruamus, quam iuber, dicens: *Si dimiseritis hominibus peccata eorum, dimittet & uobis Pater uester caelestis peccata uestra.* Et si non dimiseritis hominibus nec Pater uester dimittet uobis. *Beati igitur misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.* Contra uero, *iudicium ei sine misericordia, qui non facit misericordiam.* Et Christus: *In quo iudicio iudicaueritis, iudicabitur de uobis.* Sunt autem sex quae facilliter à Deo impetrant remissionem peccatorum. Nam quemadmodum peccata quaedam sunt clamantia in exilium & uindictam postulancia, ita sunt opera quoque quaedam bona ad Deum clamantia pro remissione peccatorum: Et primum quidem generale est, pura poenitentia, quae semper ueniam impetrat, quia cor contritum & humiliatum despiciere Deus non potest. Quamobrem Hieremias dicit: *Si poenitentiam egerit gens ista à malo suo, egam & ego poenitentiam super malo quod cogitavi, ut facerem ei.* Testantur hoc ipsum Nininitae, quibus ciuitatem eorum per Ionam prophetam praenunciatum fuerat subuertendam. Veruntamen cum poenitentiam agerent omnes à rege usque ad minimum, iudicique facies ieiunarent tam homines quam iumenta, non induxit Dominus malum quod locutus fuerat super ciuitatem. In poenitentia autem singulare, quod misericordissimum Dominum ferè cogit, sunt lachrymae. Vidit olim lachrymantem sororem Lazari Mariam, aliosque amicos flentes, pro pietate & ipse quoque lachrymatus est: uidet nunc poenitentem lachrymantem, & durus erit? Haudquaquam durus esse potest humilianti se & poenitenti, quia hoc eius repugnat naturae. Secundum quod peccatorum impetrat remissionem, est oratio. Huius testimonium in hoc habemus Euangelio, ubi seruo dicitur: *Omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me.* Et Ecclesiasticus ait: *Fili, peccasti, non adicias iterum: sed de pristinis deprecare, ut tibi dimittantur.* Tertium est amor, quomodo scriptum est: *Remittuntur ei peccata multa quoniam dilexit multum.* Et in Proverbijs: *Vniuersa delicta operit charitas.* Petrus quoque in epistola: *Charitas, inquit, operit multitudinem peccatorum.* Quartum est elemosyna, Christo dicente: *Date elemosynam, & omnia munda sunt uobis.* Item Ecclesiasticus: *Iguem ardentem extinguit aqua, & elemosyna resistit peccatis.* Sub nomine autem elemosynae, misericordiae & pietatis opera quaecunq; alia intelliguntur. Quintum, est tribulatio patienter tolerata. Vnde Tobias: *In tempore, inquit, tribulationis peccata dimittis.* Et in Apocalypsi legitur: *Hi sunt qui uenerunt de magna tribulatione, & lauerunt stolas suas in sanguine agni.* Et quid mirum, si peccata tribulationem patienter sustinentibus dimittet Deus? quando gloriam quoque caelestem eisdem promittit dicens: *Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est regnum caelorum.* Et Paulus: *Id quod in presenti leue & momentaneum est tribulationis uestra supra modum in sublimitate aeternum gloria pondus operabitur in uobis.* Sextum, est remissio iniuriarum. De quo Ecclesiasticus dicit: *Relinque proximo tuo nocenti te, & tunc deprecanti tibi peccata soluentur.* Haec autem omnia pertinent ad forum misericordiae, quia sunt praesentis, non futurae uitae exercitia. In hoc foro fuerat seruus iniquus iam absolutus, sed iniquitatem repetens, & Deo ingratus uenit ad forum iustitiae, in

Matth. 6.

Matth. 5.

Iacob. 2.

Matth. 7.

Remissionem

peccatorum

per quae sex

facilliter ob-

tinuamus.

Psal. 50.

Hierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

Ierem. 18.

T. VI
21

Forum iustitiz quod sit. 2. Cor. 5.
Ioel. 2.
Ioan. 12.
Rom. 13.
Ioan. 9.
Galat. 6.

Satisfacere neminem posse pro vno peccato mortali.

Oratio peruersans quam cito impetret.

Duritia in proximum quam detestabilis sit coram Deo.

Iustitiz diuinae rigor quatuor.

tia, in quo non potuit nisi iuxta quod meruerat, sententiam obtinere. Est praterea aliud forum iustitiae, de quo Apostolus loquitur, cum dicit: *Oportet nos omnes exhiberi ante tribunal Christi, ut recipiat unusquisque quod gessit in corpore suo, siue bonum siue malum.* Tunc enim dies illa erit, de qua Ioel Propheta: *Dies Domini magna & terribilis valde, dies irae, miseriae & calamitatis, &c.* Tunc quoque misericordiae tempus finem accipiet, nec ultra erit supplicandi locus. Quapropter admonet Saluator, dicens: *Ambulate dum lucem habetis, ne tenebrae vos comprehendant.* Iam tempus est gratiae, quo sicut in die honeste ambulare possumus. Porro aliud tempus, si dicendum est tempus, vocatur nox. Ideo de utroque loquens Dominus, dicit: *Me oportet operari opera eius qui misit me, donec dies est. Venit nox quando nemo operari potest.* Et Paulus: *Ergo dum tempus habemus, operemur bonum ad omnes.* Quinta huius Euangelij instructio est, neminem posse satisfacere, ne pro vno mortali peccato quidem: sed omnis sufficientia nostra ex Deo est. Veruntamen, hoc non ita debet accipi, quod ocio & torpore nos efficiamur segnes, aut vt aliquid boni desperemus incipere, quoniam potius conatus noster ad anteriora semper debet se extendere: nihil nobis interim de operibus seu de conatu nostro presumptibus, nihil nobis confidentibus viribus nostris. Vigilare multo plus oportet, ne desimus nobisipsis & gratiae Dei, ne obicem ponamus gratiae, ne eius operationi non acquiescamus & instinctui. Neque enim sine omni studio, industria, ac conatu nostro saluabit nos Deus, sed qui consentit, qui quae acquiescit gratiae eius nos excitanti, qui obedit voluntatem suam inspiranti, & in nobis operanti, hunc saluum faciet, vt vel tantillum sit ex nobis cooperans ad salutem nostram. Itaque dixi neminem posse satisfacere pro aliquo peccato mortali. Hoc in seruo illo nequam nobis insinuat, quando dicitur: Cum autem non haberet vnde redderet. Certè nec ipse nec aliquis est peccator, qui, vnde reddat, habeat, nisi ex meritis Christi. Non autem habentem quo satisfaciat ex suis operibus, nec eum qui fulciri potest meritis Christi, hoc est, eum qui perseverat in peccato & in mala voluntate, iubet Dominus venundari, hoc est, dare & amittere omnia quae habet aut expectat, puta gratiam Dei, virtutes, bonaque omnia cum caelesti promissione. Vbi enim vel vnum peccatum est mortale, pereunt, tollunturque haec omnia salutaria, quae homo vendit pro delectatione peccati. Sexta instructio est, mendicare oraqueque semper coram Deo. Hoc namque quantum profuerit illi seruo, inde manifestum est, quod tam grande suavit debuit, ingensque supplicium rogando. Misericordissimus enim Dominus vltra quam rogauit, donauit ei omnia. Septima est instructio, vt attendamus quam detestetur inclementiam & duritiam nostram Deus erga proximum. Nam seruum illum durum reuocauit ob illius ingratitude, & tortoribus puniendum tradidit. Quam poenam euaserat semel, sed Domino ingratus, quia noluit misereri proximo, ideo exsiccauit sibi quoque fontem misericordiae, vt venia iam locus non esset, quem sibi ipse duritia & inclementia sua recluserat. Octaua instructio est, attendere rigorem diuinæ iustitiae in eos, qui misericordiam eius spernunt, misericordiaeque tempus negligunt. Nam pro quouis peccato mortali, siue vnum, siue multa fuerint, redditur à Deo poena aeterna. Non putandum est tamen eos & qui multa & qui pauca habent peccata mor-

ta mortalia, in pœnis fore æquales, sed vnusquisque iuxta delictorum mensuram habet sibi supplicium constitutum.

Mouet autem quosdam quod Dominus piissimus misericordissimusque pro peccati delectatione ferè momentanea retribuit æternam pœnam, quod iustitiæ & æquitati non videtur respondere. Dicendum igitur primo: Cum peccatoris hominis voluntas sit mala permaneatque perseverans peccando vsque ad finem, quasi in æternitate peccat. Quamdiu enim viuit, peccat: & si diutius quam viuit, viueret, diutius peccaret, imò si perpetuo viueret, perpetuo peccaret. Iustum est igitur huic voluntati, quæ se extendit in perpetuum, dari etiam pœnam æternam. Quod si dicis, multos peccare absque voluntate perpetuo peccandi, quibus secundum hanc responsionem adhuc non deberetur pœna æterna, dicendum est: Qui peccat non habens voluntatem perpetuo peccandi, pœniteat de præteritis, & firmata voluntate statuat sibi cauendum à futuris. Hic non sustinebit æternam pœnam, sed vel in tempore præsentis, aut in purgatorio expiabitur. Non ergo habet locum obiectio hæc. Omnis peccator aut denuo ad Deum conuertitur, aut perseverat in peccato: Si conuertitur, iam liber est, immunis est ab inferno: si perseverat, interrogo quousque perseverabit? Vsque ad annum, inquis. Posses dicere: Annum nullum habet in sua potestate viuendi homo quicumque fuerit. Ideo hæc nulla est constitutio. Securus enim non est, quin cras aut hodie (quod quotidie cernimus) moriatur. Sed demus, vt illi misericordia hæc fiat, vt annum adhuc viuat. Hoc exacto conuertetur? Etiam. Ergo quod tunc facturus est, modo faciat, & peccare desinat. Iustum igitur est vt non excludatur à regno Dei. Verum, si adhuc post annum peccat, & iterum atque iterum peccat, vsque dum mors illum apprehenderit, quis dubitat eum sic ita semper voluisse continuasse peccatum, quoad viueret, si etiam diutius vixisset? Quamdiu enim nulla sit voluntatis mutatio, intelligitur perpetuitas. Vt verò clarius hoc intelligas, compertissimum est omnibus nobis, posse nos quidem ex nobisipsis delinquere. Quod cum facimus, libero arbitrio nostro abutimur, nullum quærentes auxilium à Deo, qui semper non solum paratus est, sed multis etiam modis præuenit nos tueri, à peccatis defendere, & adiuuando nos à tentationibus liberare. Verum nos iniqua nostra voluntate abutentes, non admittimus auxilium gratiæ eius. Non igitur coacti nec inuiti, sed spontè contempto gratiæ diuinæ adiutorio peccamus. Itaque quomodo, vt dixi, spontè peccamus, & ex voluntate libera nostra, hoc est, quod peccare libere possumus, non est æque in potestate nostra iterum resurgere. Propterea stulte ineptissimisque dicunt quidam: Ego volo hoc peccatum facere, cras iterum volo confiteri. Potes certè sine singulari gratia illud peccatum cras confiteri, sed non potes de illo, quomodo opus est ad remissionem impetrandam, pœnitere, aut de peccato sine gratia Dei dolere, quia non potes tibi ipsi dare charitatem nec Dei habes gratiam in manu tua: vt quando velis eam spernas (hoc quidem potes) & quando iterum velis, resumas, hoc tuo impossibile est arbitrio. Iam itaque ad quæstionem tuam seu obiectionem tuam respondendo dicendum est: Quando peccas, vltro & spontè nec inuitus peccas. Adeo est enim, teste Augustino, peccatum voluntarium, & nisi sit voluntarium, non erit peccatum.

Pœna æterna quam iuste infligitur peccati delectatione momentanea.

Peccare posse ex nobis ipsis nos habere, resurgere autè non ita.

Peccare sub spe confessionis facienda quam sit stultissimum.

August.

T. VI
21

tum. Peccando ad impossibilitatem per te resurgendi te obligas. Quomodo ergo voluntarium est peccare, ita voluntarium est etiam ad impossibilitatem ex te resurgendi obligari. Vnum enim vitans, vitas & alterum: & primum eligens necesse est, vt quod semper comitatur eligas & alterum. Iam ergo dic mihi: Cur in talem te ponis statum volens & sponte, à quo non possis cum velis per teipsum resurgere? Vide ergo quomodo non semper velis peccare, quando eligis sponte statum, in quo aliter non possis per teipsum quam perseverare in peccato. Est ergo peccandi voluntas in te perpetua, cui iuste quoque æterna redditur poena. Secundo, ad eandem questionem respondet Augustinus, dicens: Factus est malo dignus æterno, qui hoc in se perimit bonum, quod esse posset æternum. Hoc autem bonum, est bonum gratiæ in præsentis tempore, & bonum gloriæ in futuro. Tertio dicitur, quoniam peccatum infinite est grauitatis: ideo nihil mirum infinitam quoque illi deberi poenam. Omnis namque poena iuste taxanda venit iuxta dignitatem illius, qui offenditur. Quamobrem grauius puniretur quoque qui in regis faciem daret alapam, quam qui in subulci daret. Cum itaque Deus qui peccato offenditur, infinite se virtutis dignitatis ac maiestatis necesse est etiam peccatum esse infinite grauitatis, propterea quod diuinam maiestatem infinitamque contemnit. Peccatum igitur mortale æterno supplicio puniatur ac infinito, non acerbitate poenæ, sed perpetuitate. Quarto, cum Dominus Deus bonis nostris operibus, quæ non ex nobis, sed ex ipso habent, vt sint bona ac præmio cælesti digna, vtpote quæ Deus ipse operatur in nobis, valdeque modicum habent ex parte nostra, promiserit reddatque præmium infinitum: ideo non abere erit, si ediuerso pro malis operibus facinoribusque minetur, reddatque supplicium æternum. Quod tamen semper intelligendum est de his peccatis moralibus, quæ per poenitentiam non delentur. Est autem poena hæc æternitatis grauissima & intolerabilis. Primo, quia poena est desperationis. Nulla enim spes ibi est liberationis, & de hoc certi sunt damnati, quod nunquam liberabuntur. Propterea dicitur in libro Sapientiæ: Usque ad funamum desolabuntur, & erunt gementes. Secundo, anxia est ibi mortis desideratio: Desiderabunt enim (vt Apocalypsis habet) mori, & mors fugiet ab eis. Et quamuis semper viuere, aut non perire sit naturaliter delectabile, in miseris tamen & in poenis viuere, non est delectabile. Nec ibi viuunt recte, sed rectius dicitur, vt continue moriuntur, & nunquam tamen moriuntur, sed mors depascet eos. Tertio, quia sunt ibi cum tædio grauissimo, detinentur enim violenti, iustitia diuina eos cogente & retinente. Vide ergo quam misera sit hæc perpetua in poenis captiuitas. Quarto, quia poenarum nulla est ibi interpolatio nec mitigatio. Quinto, quia boni cuiuscunque est ibi aut consolationis priuatio. Sexto, quia ibi est malorum exaggeratio. Confluunt enim vndecunque, & globantur omnia mala, quæ contristare possunt: & est ibi perpetua separatio à Deo. A qua nos defendat, & custodiat Dominus noster Iesus Christus, qui cum Patre & Spiritu sancto viuunt &

Idem.

Peccati grauitatem esse infinitam.

Peccati mortale cur infinito supplicio puniatur.

Poenam inferni propter se esse intolerabilem. Sapient. 4. Apoc. 9.

Psal. 49.

regnat Deus benedictus in secula,
Amen.

DOMI-